

HDK-Valand Högskolan för konst och design

Symbios

Ett utforskande arbete i MultiWeave.

Elise Ma-Ku Westin

Examensarbete:	22,5 hp
Program och kurs:	Textil - Kropp - Rum
Kurs:	SBTKRX Examensarbete Textil - Kropp - Rum
Nivå:	Grundnivå
Termin och år:	Vt 2023
Extern handledare:	Linnea Bågander
Programansvarig:	Maria Sjöstrand
Examinator:	Karin Gustavsson

Abstract

This exam work is an ongoing investigation of the three dimensional weaving technique MultiWeave with a focus on expressing a sense of movement. During this semester I have become an explorer seeking for answers in different materials, colours and tools. The most important part is the process which has included developing my own tools and adapting them to fit the aim of this project. The result of this work consists of a collection of weaves, some integrated with the tools. The title Symbiosis is in this project referring to the relationship between weaves and tools and how they in many ways are dependent on each other. Exhibiting this work I am interested in the relation between work and viewer and aim to create a bond between those two.

textile innovation, textile art, MultiWeave, thread, 3D Weave, craft

Innehållsförteckning

Bakgrund	4
Referenser och rörelse	5
Demokratiskt konsthantverk och improvisation	6
Syfte	8
Mål	8
Frågeställningar	8
Tillvägagångssätt	8
Resultat av process	9
Ambitioner och motgångar	9
Hållbarhet och material	10
Reflektion i görandet	11
Upptäckter i tekniken	11
Utveckling och urval	15
Diskussion och reflektion	17
Resultat och slutsats	18
Bildindex	19
Källförteckning	24

Bakgrund

rörelse, fysikaliskt begrepp som innebär att ett föremål ändrar sitt läge i rummet. (NE, 2023)

I det här examensarbetet undersöker jag tekniken MultiWeave och riktar in mig på att skapa en känsla av rörelse i vävarna. Alltså går jag ifrån Nationalencyklopedins förklaring av ordet och strävar efter en definition som passar mitt projekt. Intresset för rörelse har funnits med mig sedan barnsben. Min bakgrund inom körsång, teater och dans har fått mig att älska känslan innan ridån dras upp och publikens viskningar fyller rummet. Det finns något ömtåligt över ögonblicket när ridån försvinner och åskådarna och det vi skapat möts. Magin som koreografier och performance kan skapa har jag alltid varit väldigt svag för. Jag fascineras av rörliga, kroppsliga skulpturer i textil vilka återkommer i min konstnärliga process och är något jag ser att mitt framtida konstnärskap kommer att innehålla. Titeln *Symbios* refererar i det här examensarbetet till relationen mellan väv och verktyg och hur de på många sätt är beroende av varandra.

symbios [-o:'s] (grekiska symbi'ōsis 'samlevnad', av symbio'ō 'leva tillsammans'), varaktig samlevnad mellan olika typer av organismer. (NE, 2023)

Under höst- och vårterminen 2021-2022 blev jag introducerad till den nyligen uppfunna vävtekniken MultiWeave, skapad av den estniska professorn Kadi Pajupuu. Tekniken är en blandning av 3D-printing och en peg loom och bygger på ett laserskuret verktyg med uppåtstående piggarna som gör att varpen är kort och vertikal. I tekniken används inslagen för att skapa en tredimensionell väv då garnet eller tråden leds mellan piggarna. I mitt första möte med tekniken fastnade jag för hur man med enkla medel kunde anpassa den med hjälp av verktygen.

Processbild från *Dissolving a Square* samt laserskuret verktyg för Multiweave. (skapat av Kadi Pajupuu)

I den här nya tekniken har jag verkligen hittat min skaparlust för vävning, något jag inte trodde var för mig. En del av min introduktion till tekniken var en resa till Estland där Kadi Pajupuu har sin verksamhet. Hennes driv och intresse för att förnya det textila hantverket gjorde stort intryck på mig. Det kändes så spännande att jobba med en teknik som var så pass ny och att sprida kunskapen om den blir en viktig del i detta projekt. En idé växte fram när de första testen av verktygen gjordes och jag började experimentera med att sätta verktygen i en fyrkant. Detta sätt tillät mig att undersöka hur lösa trådar kunde ledas mellan piggarna. Min undersökning av den här vävtekniken fick namnet *Dissolving a Square*. Några av vävarna skickades till Estland för att vara med i gruppställningen *Grown* på

Gallerii Pallas i Tartu om tekniken MultiWeave. I samband med projektet och utställningen publicerades boken *MultiWeave - A Way to Weave* (2022).

Dissolving a square, 2021

Det här ledde till ett fortsatt undersökande under våren 2022 och jag tillverkade nya verktyg med längre piggar. Verktuget kändes temporärt då jag tillverkade det i kartong och limmade ihop det. Det blev inte särskilt stabilt och höll bara för två vävar, sedan gick det sönder ganska fort. Men det fanns ändå en stor potential i det och det var spännande att se väven både i och utanför verktyget.

Referenser och rörelse

En stor inspiration är de svenska textilkonstnärerna Emilia Elfvik och Mirjam Hemström Farsi som båda på olika sätt utmanar anrika textila tekniker som broderi och vävning. Elfviks *Pushing Embroidery* (fiberartsweden, 2018) och Hemström Farsis *Woven Space* (mirjamhemström, 2020) är verk som får mitt skaparhjärta att pumpa snabbare. De båda konstnärerna inspirerar till att förnya det textila hantverket och skapa något nytt samtidigt som de använder sig av relativt vanliga tekniker. Mitt projekt skiljer sig väl en aning från detta eftersom tekniken MultiWeave också är ny och inte bara mitt förhållningssätt till den.

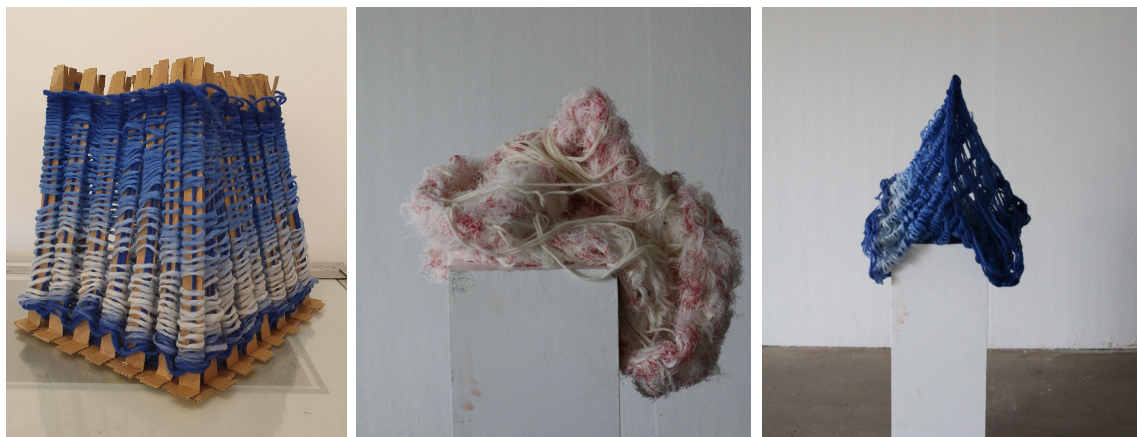
Pushing Embroidery av Emilia Elfvik, *Woven Space* av Mirjam Hemström Farsi och *Body of movement* av Linnea Bågander

I det här stadiet hade jag hittat den svenska set designern och konstnären Linnea Bågander som bland annat arbetar med textil, kropp och rörelse. Bågander är universitetslektor på Högskolan i Borås och hon har under ett antal år bedrivit forskning inom konst och design.

..body movement is understood as a material and the body is viewed as a temporal structure and a mechanism for changes in the design (Bågander, L. 2021, p.5)

I hennes praktik samarbetar hon ofta med dansare och koreografer och tillverkar kostymer som förlänger eller förändrar dansarnas kroppsspråk och kostymen blir en förlängning av deras kroppar. Jag ser en parallell mellan hennes arbete och mitt eget men ser också tydliga skillnader. Båganders sätt att arbeta med rörelse i plagg gör mig intresserad av vävens rörelsemönster och hur jag kan påverka det.

Med dessa referenser i bakhuvudet fortsatte jag under vårterminen år 2022 arbetet med MultiWeave och projektet fick titeln "Dancing Threads". Här började sökandet efter rörelse i vävarna. I slutet av arbetet hittade jag något som fängade mitt intresse. Genom att fästa transparenta trådar i vävarna och hissa upp dem i luften var det möjligt att undersöka deras egna rörelser. Hur rör sig trådarna mot varandra beroende på hur väven är vävd och vilket material den innehåller? Vid presentationen av dessa dansande vävar fick jag många spännande reaktioner från publiken. Folk fnissade till eller såg lite skrämnda ut. Det skapades en spänning i rummet som jag längtade efter att känna igen. Efteråt, när jag pratade med de som tittade, fanns det många olika reaktioner på det som spelats framför deras ögon, vissa kände obehag på grund av ett material medan andra fick en känsla av ömhet för de små varelserna som skapades i stunden.

Process och resultat, *Dancing Threads*, 2022

Demokratiskt konsthantverk och improvisation

I detta arbete vill jag vara transparent med min process och tekniken jag använder samt hur man använder den. På grund av hur MultiWeave är utformad är den lättillgänglig och förhållandevis lätt att förstå. Är det som jag beskriver relaterat till demokrati? Ja, i en viss grad. Då denna teknik till skillnad från vävning på vävstol från början består av ett litet verktyg gör det det lättare för gemene man att använda det och ha det i sitt hem. För mig som student och konsthantverkare så är det också otroligt viktigt att upphöja nya tekniker och metoder för att hålla konsthantverket levande. När jag nu lärt

känna en ny spännande teknik så vill jag utforska den och se vilka nya upptäckter jag kan göra med avstamp i tekniken som Kadi Pajupuu tagit fram.

Något jag inspirerats av i detta arbete är dansimprovisation. Kopplingen till dansimprovisation är relevant eftersom jag planerar att arbeta undersökande med rörelse tillsammans med de skulpturala vävarna. Detta resulterar i en typ av kontaktimprovisation fastän det sker mellan mig och ett objekt istället för en annan person. Kontaktimprovisation är en typ av modern dans som grundades av den amerikanske koreografen och dansaren Steve Paxton (född 1939). Dansformen kan beskrivas som ett utforskande av gravitationen tillsammans med andra människor. Dansarna vidrör intuitivt varandra och bestämmer rörelserna i kontakten mellan kropparna.

Bild av kontaktimprovisation från Walker Arts hemsida.

I avsnittet *Utblick: Emma Bigé och människan som ett landlevande däggdjur. Om dansimprovisation som filosofi* ur radioprogrammet *Filosofiska rummet* pratar den franska filosofen och dansaren Emma Bigé om kopplingen mellan improvisationsdans och filosofi. I avsnittet intervjuas även den svenska filosofen Inga Brink och dansaren Tuva Hildebrand. För mitt examensarbete blir följande citat av Bigé särskilt intressant:

I think that improvisers, whether dancers or in other disciplines, seek to manifest that thinking in the making, that seek to make visible. That moment when the pre established, the pre known, the pre visible is lessened you enter a thick presence meaning it is not the present moment only but it is more inhabiting maximally every single sensation that is available in order to orient that given world. For me it's in that sense a very ecological practice, improvisation, in the sense that it is supreme attention to what the environment is affording.
(Lunderquist, 2023, 12 februari)

Här beskriver Bigé improvisation som en ekologisk praktik och jag anser också att detta går att applicera på min process och kanske konsthantverk i allmänhet.

Syfte

Jag väljer att göra detta projekt för att öka min förståelse för MultiWeave som metod och arbeta upp ett förhållningssätt till den här tekniken som jag kan använda i min framtida konstnärliga praktik. Det känns viktigt att använda den här tiden till att fördjupa mig i detta så att jag har en bred erfarenhet av vävtekniken när jag tar examen. I framtiden vill jag alltså kunna skapa vävar med mina egna verktyg och hitta ett eget uttryck inom tekniken/metoden. Anledningen till att det för mig är viktigt att tillverka egna verktyg är att jag vill skapa förutsättningar för att fortsätta utforska MultiWeave som teknik/metod. Ett annat viktigt syfte med arbetet är också att sprida kunskap om den nya vävtekniken MultiWeave. Jag ämnar även att få en större förståelse för hur en känsla av rörelse kan förmedlas i en tredimensionell väv.

Mål

Vid examinationen vill jag kunna presentera minst 3 stycken vävar vävda med MultiWeave.

Frågeställning

På vilket sätt kan materialvalen påverka uttrycket i vävarna?

Hur kan vävarna utvecklas i symbiosen mellan teknik och verktyg?

Hur kan verktygen och rörelsen lyftas fram i processen och gestaltningarna?

Varför är det viktigt att inkorporera rörelse i MultiWeave?

Tillvägagångssätt:

1. anteckna/skissa
2. tillverkning (vävning och bygge av verktyg)
3. avgränsning
4. dokumentation(film, foto)

Jag vill använda mig av en process där jag tillverkar mina egna små skissböcker som kan användas till att anteckna och skissa. Det är viktigt för mig att kunna se tillbaka i processen och kunna reflektera under tiden. Att tillverka egna skissböcker är något jag tar med mig från min utbytestermi i Bryssel. Det höjer värdet för boken att göra den själv och jag känner sig mer tvungen att faktiskt använda den. Jag kommer att skriva och bygga verktyg parallellt under projektets gång för att sedan väva på verktygen med olika typer av material. En viktig del i mitt tillvägagångssätt är också avgränsning. Att växelsvis testa mig fram och efterhand begränsa mig och gå vidare med vissa idéer för att få ett fokus i processen. I den sista delen kommer dokumentationen(film,foto) men detta innebär inte att det är något jag bara gör i slutet av projektet, utan efter varje väv jag gör faller detta steget in så att jag kan föra vidare något intressant jag hittar i nästa väv jag påbörjar.

Resultat av process

Tisdag 31 januari 12.06

Kom till Långed i helgen och slänger mig in i att skriva projektbeskrivning. Känner att jag måste ha ett tydligare fokus i mitt projekt. Varför vill jag jobba med rörelse?

(Egen anteckning ur loggbok)

Jag ville arbeta med MultiWeave i kombination med rörelse, något jag haft i bakhuvudet ända sedan våren 2022. Vad begreppet rörelse innebär var svårt att definiera. Jag hade två alternativ inom ämnet rörelse. Antingen fokuserade jag på att lära mig programmera rörelse i vävarna med minidatorer eller så använder jag dans som utgångspunkt. Jag bestämde mig till slut för att det skulle bli för svårt att hinna med att både lära mig programmera och utveckla en intressant och spännande väv. Därför valde jag att rörelsen i vävarna skulle inspireras av dans. Rörelsen tänkte jag skulle komma in i projektet ganska tidigt.

Processbilder av väv nr 1. Ett stort verktyg i trä med ett textilt rutnät i toppen och botten.

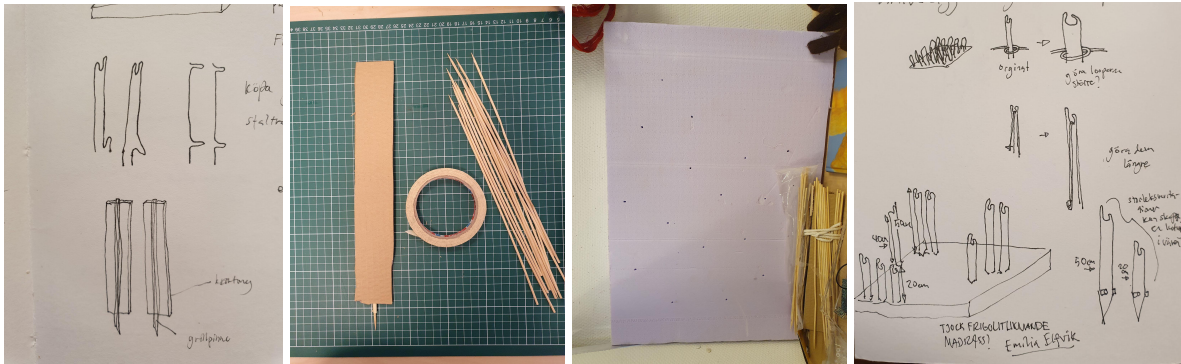
I den första delen av arbetet börjar jag stort. Det första jag gjorde var att tillsammans med klasskamraten Karl Ekdahl bygga ett enormt verktyg eftersom jag planerade att göra någon typ av performance i och med vävandet. Jag varpade väven men det tog väldigt lång tid och jag insåg att jag måste ha en stor mängd av ett tjockare material. Istället för att fortsätta med detta får jag en blockering i min process. Det blev för stort för snabbt och jag kände mig tvungen att börja om. Det kändes viktigt för mig att känna att det gick framåt i processen relativt snabbt så att jag kunde avgränsa eller lägga till saker på vägen. Att arbeta i veckor med en och samma väv trodde jag skulle tärta på både mig själv och arbetet. Det jag alltid gillat med MultiWeave kanske försvann lite när verktyget blev så stort?

Ambitioner och motgångar

För att komma bort från den dåliga känslan med det första verktyget började jag göra nya mindre verktyg av foamboard, grillpinnar, tejp och kartong. Jag provade att väva ostrukturerat med materialen jag hade för tillfället och bara prova mig fram. Exempelvis testade jag att sätta verktygen i en cirkel eftersom det var något jag inte testat innan. Den cirkelformade väven blev inte som jag tänkte, jag mn tror faktiskt att jag rentav ogillade den. Färgen, formen och skalan, inget kändes bra. Så jag började

om på nytt. Det var lite såhär som processen gick till i början. Jag vävde en väv, såg vad jag gillade och vad jag ogillade och tog med mig det in i nästa väv. Exempelvis blev den cirkelformade väven kompakt med kontrasterande färger, vilket ledde till att jag vävde nästa väv mer glest med mjuka färgövergångar. Men i den väven kom nya problem som att den blev lite otydlig och intetsägande. Då fortsatte jag med något annat, starkare färger och tunnare trådar, vad skulle hända nu?

I den här fasen började allt gå väldigt snabbt, min kropp blev en maskin utan särskilt mycket utrymme för närvaro. Jag vävde intensivt och tog en stund mellan varje väv för att reflektera. En väv tog mellan en och tre dagar att göra beroende på hur stor den är och hur tunn tråden är.

Processbilder: skisser och material till verktyg.

Hållbarhet och material

Vid den här tiden blev det viktigare och viktigare att ha mycket material att arbeta med. Jag och en klasskamrat kontaktade Klässbols Linnéväveri i Arvika och blev sponsrad med deras restmaterial. Restmaterialet bestod av avklippta stadkanter från deras vävproduktion. Ur hållbarhetssynpunkt känns det bra att ha en bas av material som är en restprodukt. Vi åkte dit och fick med mig mycket material. Väl där köpte jag utsorterad lintråd som aldrig kommit till produktionsfasen, alltså också en typ av restmaterial. Vi hjälptes åt att sortera restmaterialet i färg och klippte isär de bitarna som hade fler än en färg. När jag var i behov av ett tjockare material stickade jag lintråden från Klässbol istället för att köpa nytt. I en senare del av projektet tillkom även annat material som blev viktigt för utforskandet av tekniken. Exempel på dessa material är plexiskiva av återvunnen plast, ullgarn, bomullsgarn, vattenslang, elkabel och ståltråd.

Bilder från Klässbols Linnéväveri och materialet vi fick och köpte.

Reflektion i görandet

Under processens gång insåg jag hur mycket jag reflekterade under tiden jag arbetade och hur kunskapen jag fick från varje väv tog mig vidare i arbetet. En referens som dök upp när jag funderade över detta högt med min externa handledare är filosofen Donald Schön. Schön skriver om *The reflective practitioner* (Schön, D. 1983) alltså om reflektion i görandet. Det här sättet att jobba på var något som blev en oväntad nyckel i mitt projekt och som tog mig framåt och fick mig att hela tiden fortsätta väva.

Processbilder av vävarna nr 2, 3 och 4. Olika verktyg i kartong. Bomullsgarn, ullgarn och restmaterial från Klässbols Linneväveri.

Upptäckter i tekniken

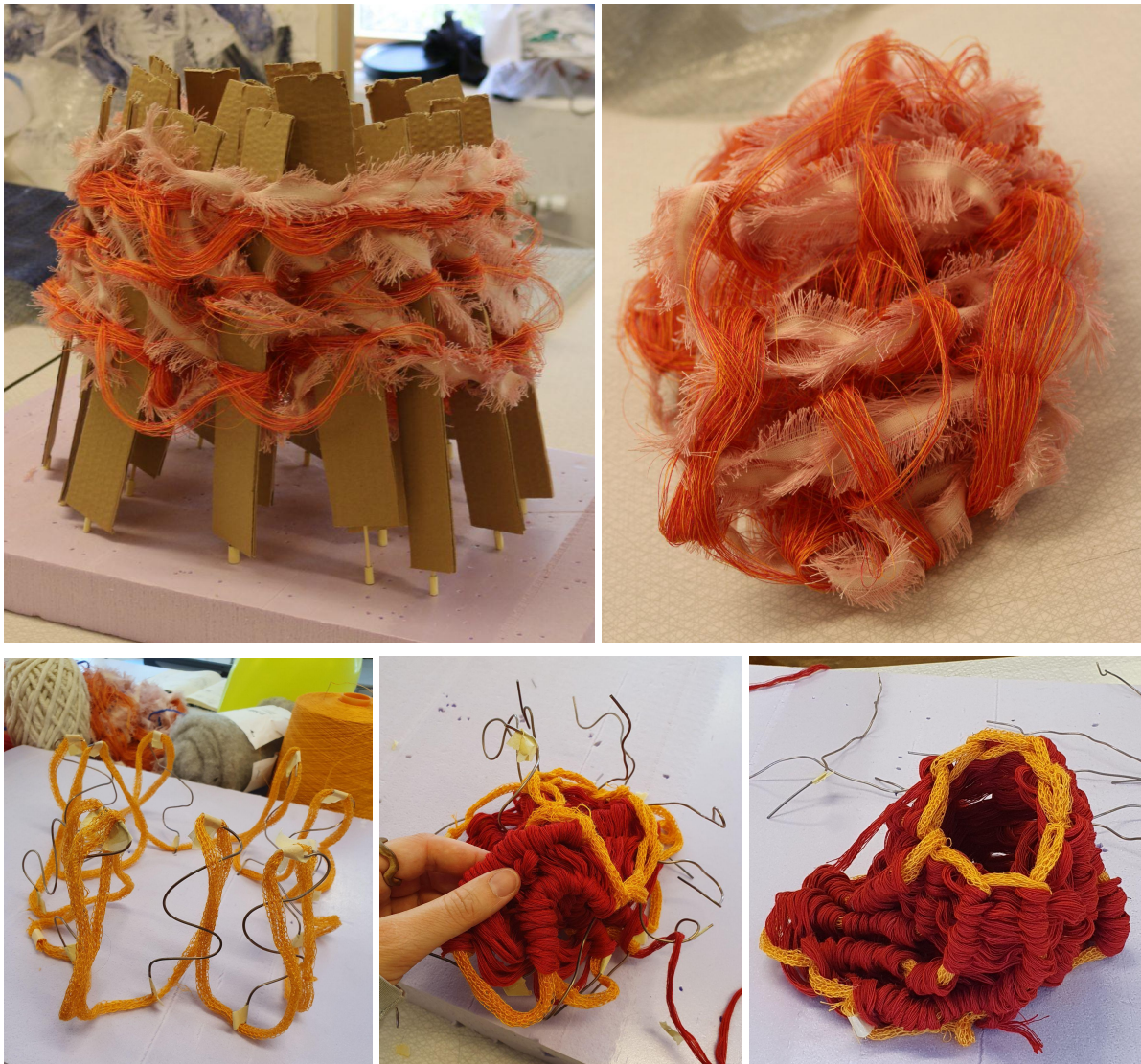
I den senaste väven i följd av bilder hittade jag något spännande. Förgängligheten i den här vävens egenskaper gjorde den tillfällig, likt en rörelse. Ett virrvarr av trådar löpte runt en tunn tråd och förblev i ett ögonblick i den form jag skapat. Men om jag skulle börjat dra i trådarna åt olika håll skulle formen upplösts ytterligare.

Processbilder av väv nr 5. Oregelbundet kartongverktyg där varpen kan ha olika längd i en och samma väv.

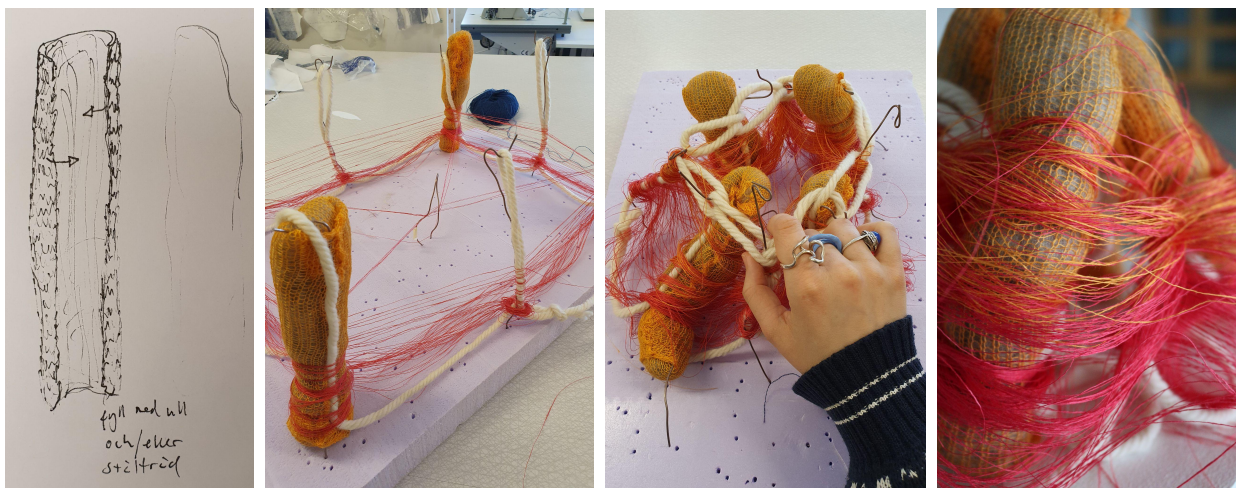
Något jag ville prova här var att ge formen mer stadga samt att synliggöra tekniken, jag bestämde mig för att använda olika färger på varp och inslag samt ha olika tjocklek på dem. Ett ytterligare element som jag testade här var längden på varpen, jag blandade kort och lång varp i en och samma väv för att se vad det gjorde med väven när den togs ur verktyget. Under tiden jag vävde insåg jag också att det var möjligt att flytta runt varpen vilket kunde skapa en känsla av rörelse. Tyvärr försvann den här effekten så fort väven togs ur verktyget.

Det fanns något spännande i att kunna flytta runt varpen på olika sätt så denna teknik tog jag med i nästa väv. Jag misslyckades även i väven efter det och behövde därför ändra tillvägagångssätt för att kunna fortsätta. Jag behövde se om jag kunde ändra verktyget för att få till den vridningen jag ville ha i varpen. Jag gjorde även ett försök att skapa rörelse/vridning i varpen och provade då att använda ståltråd som verktyg för att kunna ändra varpens riktning istället för att förflytta den. Detta blev ett mer lyckat resultat och jag beslutade mig för att behålla ståltrådsverktyget och testade att väva med det igen lite senare.

Processbilder väv nr 6 och 7. Kartong- och ståltrådsverktyg på foamboard. Lintråd, restmaterial och bomullsgarn.

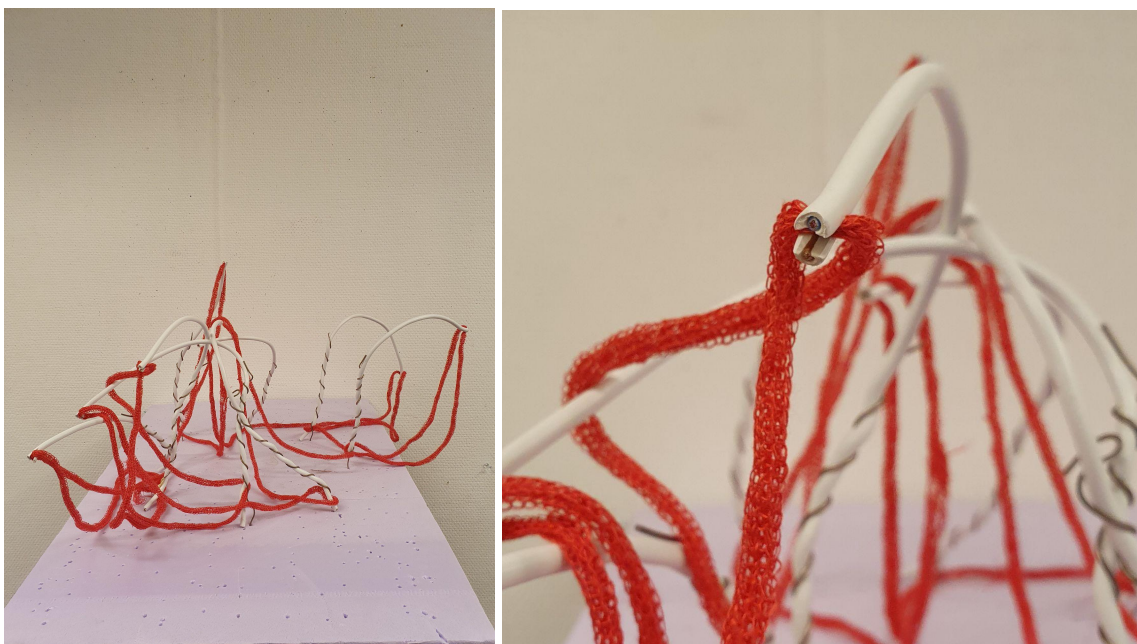
Här började jag fundera en hel del kring verktygets roll i vävarna. En fråga jag ställde mig var: *När slutar ett verktyg agera verktyg?* Kan det bli en del av väven och bli något annat? Jag fick vägledning och hjälp av min externa handledare och mina medstudenter. Jag återknöt också till något som sades i den första delpresentationen den 16:e mars: *Kan verktyget och väven sammanfogas?* Detta inledde en ny process där jag började utforska hur jag kunde uppnå denna sammanfogning och något som kom upp var löstagbara verktyg. Alltså att verktygen skulle följa med in i den färdiga väven och där deras funktion som verktyg upplöses och blir något annat.

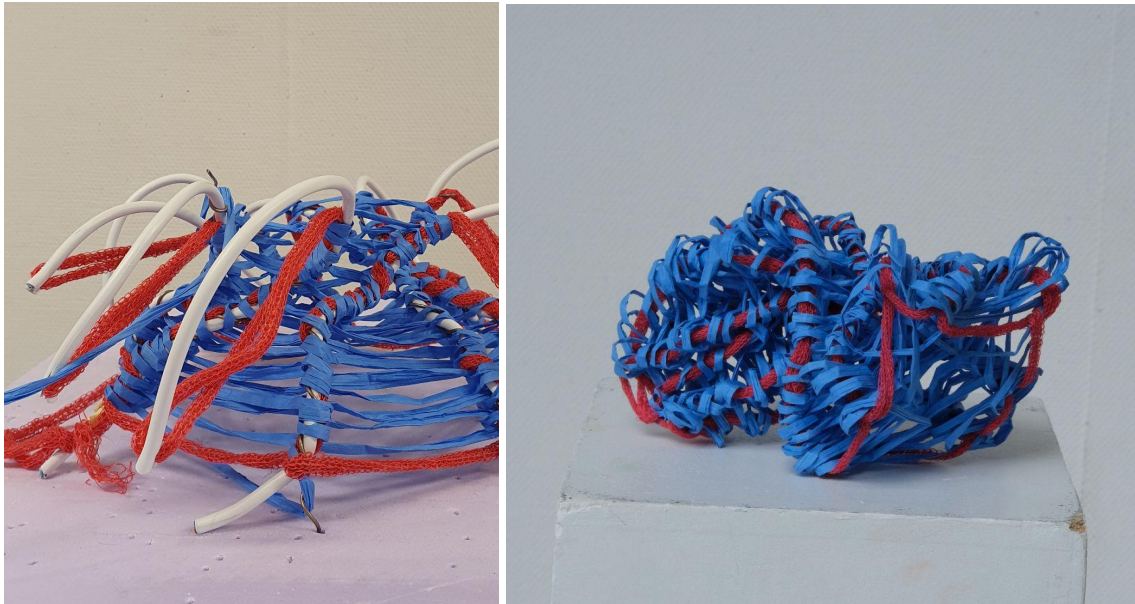

Processbilder till väv nr 8. Stickade mjuka verktyg fyllda med ull.

Tillverkningen av ett mjukt verktyg blev viktig för att få mer volym i väven men det gav också projektet en ny dimension. Jag bestämde mig för att sticka ett material av lintråden som användes i väven och fyllde den med ull för att få in en ytterligare struktur som pratade visuellt med det materialet jag använde. Resultatet av tekniken med dessa löstagbara verktyg blev ett genombrott och nästa väv kunde påbörjas. När jag fick en så positiv känsla av väven kändes det rätt att lämna den ifred en stund för att inte övergöra och förlora uttrycket.

Jag återgick istället till att utforska hur en vridning i väven kunde förstärkas med andra material i ståltrådsverktyget. Jag ville ju få till en känsla av rörelse i dessa vävar. Varpen förlängdes och färg och material byttes ut till något mer vibrerande och kontrastrikt. Ungefär när den här var klar insåg jag att jag började komma någon vart. Det fanns fyra arbetssätt(nr 4, 6, 7 och 8) som verkade fungera visuellt på det sättet jag eftersträvat. Nu valde jag att begränsa mig till dessa tre metoder och fortsatte väva med dem som utgångspunkt.

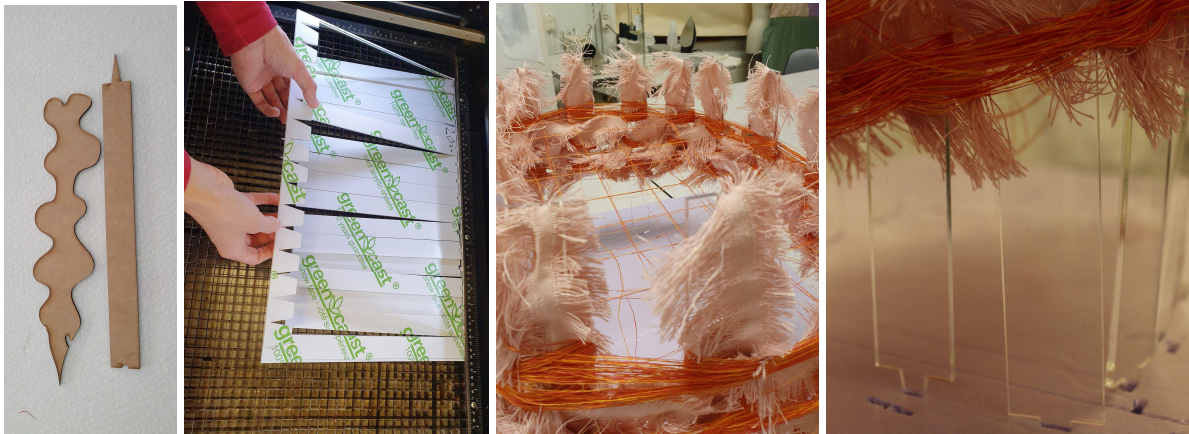
Processbilder av väv nr 9. Pappersgarn och lin stickat till ett tjockare material.

Utveckling och urval

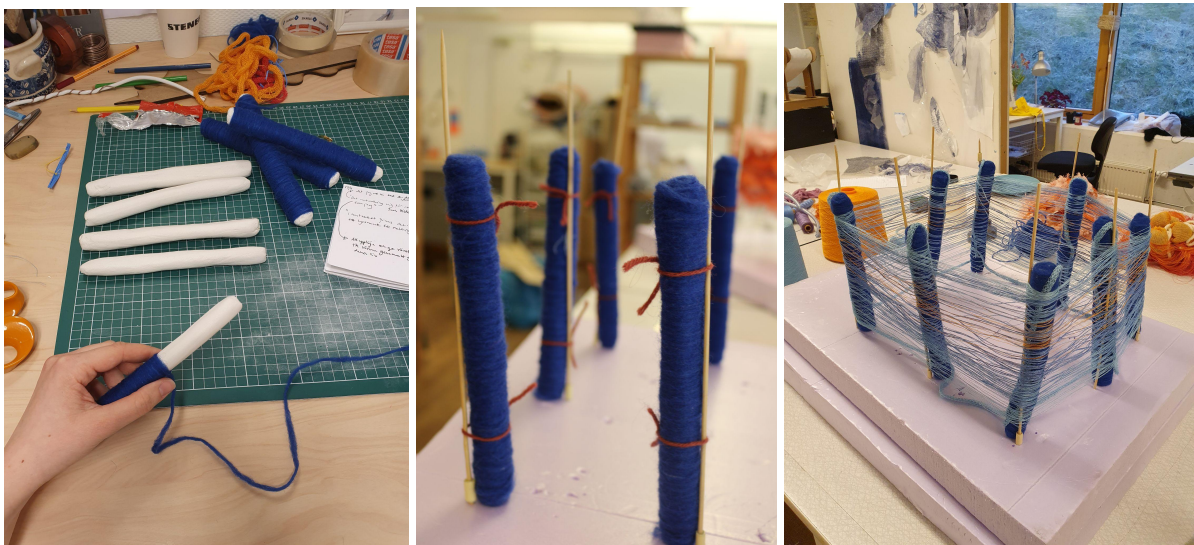
I fortsättningen var alltså inspirationen de vävar som redan existerade och/eller en kombination av dessa. I den här fasen började jag också titta på vävarna ihop för att se hur jag kan jobba med färg på ett bra sätt, vad ser tilltalande ut? Hur kan de länkas samman men fortfarande få en egen identitet? Jag tog in en armerad vattenslang som verktyg och lät den sitta kvar i väven. Slangen fick guida mina färgval men hänsyn togs också till de andra vävarnas färger. I nästa väv provar jag att göra om och låta väven stanna i verktyget (som jag denna gång skär ut i akryl). Det stod mellan några olika former på akrylstavarna och jag beslöt mig för att göra den mest förenklade formen för att inte akrylen skulle ta över. Detta visade sig vara ett dåligt beslut då hänsyn inte visas till akrylen utan fokuset blev endast att väven skulle framträda. Om valet hade fallit på den snirkliga formen hade det lett till att inslagen skulle samlats i vecken och skapat en insyn i verktyget, tekniken och väven. Dessa aspekter var inte något som togs hänsyn till i beslutet men som jag tog med mig vidare i processen. Här testade jag även att göra en ny typ av stavar/verktyg av lufttorkande lera för att undersöka om det bidrog med en annan tyngd och materialitet. Leran lindades in i ett blått, ospunnet ullgarn.

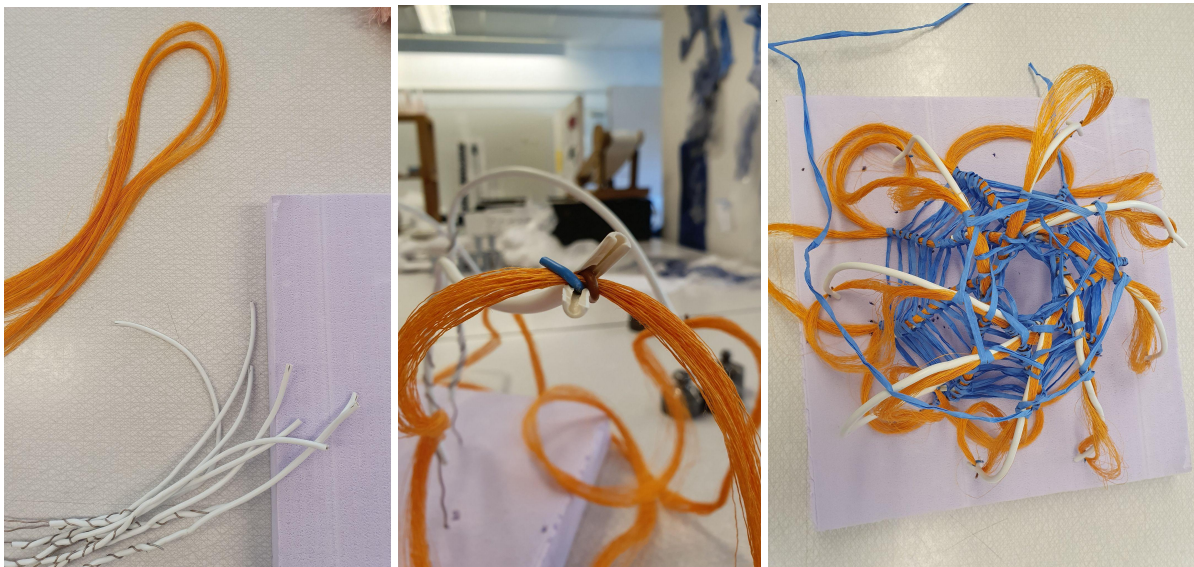
Processbilder av väv nr. 10

Processbilder av egengjorda verktyg i återvunnet plexiglas och mdf samt väv på verktyg.

Processbilder av egengjorda verktyg i lera inlindat med ospunnet ullgarn.

Processbilder av verktyg med sladdar och ståltråd.

Diskussion och reflektion

I det här examensarbetet har jag insett att ambitionerna för projektet var mycket höga i förhållande till den mängd tid jag hade. Under processen har jag antecknat och reflekterat i görandet. Arbets sättet har varit metodiskt och efter varje färdig väv har jag stannat upp och reflekterat över valen jag gjort. Jag märkte att det tog lång tid att samla kunskap om vilka material som är bäst lämpade för tekniken MultiWeave. Något som utvecklats är uttrycket av rörelse i vävarna, men kanske inte på det sättet jag tänkt från början. Mitt projekt blev mer och mer en teknisk och materialbaserad undersökning där jag använde komponenter som skala, färg och teknik. Den rörelsen som jag pratat om utvecklades till en identitet eller personlighet och när vävarna kommer ur verktyget var de kanske mer figurer än vävar. I efterhand har jag svårt att bestämma hur jag ska benämna vävarna i texten eftersom de i olika stadier var olika saker för mig. Exempelvis när jag såg dem tillsammans första gången så stärktes deras individuella egenskaper, någon säckade ihop lite trött och en annan sträckte piggt upp sina vattenslangar mot taket. Kanske var det först när de blev en grupp som jag kunde se dem som individer. Jag lade också märke till att väven med verktyg av plexiglas kom mindre till liv än de andra. Kanske var den väven mer ett sätt att synliggöra tekniken på? Det var ju faktiskt därför jag valde materialet akryl till verktygen.

Under tillverkningen av verktygen kom det upp en fråga om det behövde vara en skillnad mellan verktyget och väven? Det här blev en viktigare fråga i projektet än väntat och jag upplever att många av vävarna undersöker just detta. Det blev också tydligt vilken utmaning det faktiskt är att jobba med en teknik som kunde se helt olika ut inuti verktyget och utanför. Detta skapade en oförutsägbarhet i min process som var svår att kontrollera. Det här var något jag inte räknat med. Under vävprocessen lyckades jag exempelvis skapa en känsla av rörelse men denna känsla kunde på ett ögonblick vara borta när verktyget togs ut. Det resulterade i en slags kollaps där verktyget upplöstes och blev en del av väven. Fokuset i projektet har tagit en lite annan riktning än det som var min tanke från början. Kanske var det en bra förändring men det är tråkigt att aspekten av dans försvinner lite. Undersökningen har alltså kommit längre ifrån vissa av de referenser jag valde i början, exempelvis dansimprovisation och citatet från Emma Bigé. Referensen är dock fortfarande relevant för projektet och kommer fortsatt vara det eftersom jag har för avsikt att fortsätta med detta utforskande efter examen.

När jag i bakgrunden nämnde demokratiskt konsthantverk, funderade jag över skillnaden på det och kulturen DIY(do it yourself) idag. Kanske är demokratiskt konsthantverk bara ett finare ord? För mig som tar en kandidat i konsthantverk kändes det svårt att referera till just DIY eftersom jag efter tre år av universitetsstudier ville visa att jag verkligen fördjupat mig i ett ämne. Det var verkligen en konflikt inom mig eftersom jag verkligen värderade tillgängligheten i MultiWeave men också ville göra något som var avancerat och nördigt.

Mina frågeställningar innehöll frågor om material, teknik, verktyg och rörelse. Det är många komponenter att ta hänsyn till. Jag tror att mina val och reflektioner under processen kan svara på de flesta frågorna. Materialvalen påverkade uttrycket väldigt mycket, framförallt i hur stabil väven blev och om den kunde stå av sig själv eller om den sjönk ihop. I frågan om hur vävarna utvecklas i symbiosen mellan teknik och verktyg kan jag säga att det inte egentligen inte bara var vävarna som utvecklas utan även verktygen. Jag har under processen insett att de behövde utvecklas tillsammans för att de skulle bli ett. Alltså påverkade materialet i verktyget vilken tråd jag använde i väven och vice versa. Jag upplever att det finns något vackert i när verktygen går från att vara en brun kartongbit till en stoppad orange stickning, för att senare få bli en del av väven. Det finns något spännande i den

historien. Något jag också vill svara på är varför det var viktigt att inkorporera rörelse i MultiWeave. Rörelsen i dessa vävar är ingen faktisk rörelse utan mer en känsla. Vävarna har, när jag försökt skapa rörelse i dem på olika sätt, utvecklat egna egenskaper. Någon var stabil och bestämd, en annan darrig och anpassningsbar. Med hjälp av teknik och material har jag sökt efter ett uttryck av möjlighet till rörelse, upplevelse av en vridning eller en färgskiftning som ger rörelse i stillheten.

Efter min examen på Textil-Kropp-Rum vill jag fortsätta utveckla det här projektet på egen hand. Jag hoppas att min erfarenhet av den här undersökningen kommer ge mig självförtroende att tänka större och våga mer. Det finns en stor potential i det här projektet men det är enligt mig långt ifrån klart. Efter dessa månader finns material, verktyg och kunskap med mig till nästa steg.

Är det fortfarande viktigt att mitt projekt är placerat i ett MultiWeave sammanhang?

Det här var en fråga som kom upp under min presentation. Det var en spännande fråga då jag ju faktiskt har gått ifrån en stor del av vad MultiWeave är och resultatet av mitt examensarbete är nästan närmre korgflätning. Men jag tror fortfarande att det är viktigt att framhålla tekniken eftersom det inte är jag som är upphovspersonen från början. För mig var det också en viktig del i projektet av utmana tekniken och då blir det ju väldigt viktigt vad som var utgångspunkten för att ställa det i förhållande till var jag är nu. Med det vill jag också säga att det kanske blir mindre viktigt att nämna MultiWeave ju mer jag utvecklar mitt eget uttryck. Men just i kontexten av examensarbetet blir det viktigare att framhålla bakgrunden till projektet.

Resultat och slutsats

Det känns svårt att sammanfatta ett projekt som funnits med mig så länge men jag känner också att det verkligen inte tar slut här. Vid installationen av presentationen upptäckte jag något nytt. De vita podierna som jag använt tidigare fick kliva tillbaka och ersättas av svävande skivor i plexiglas. Detta var något jag pratat om med olika personer, elever och lärare och jag bestämde mig till slut för att gå hela vägen presentationsmässigt. Det här visade sig bli mycket viktigt för att lyfta fram vävarna utan att de skulle överskuggas av de gigantiska podierna. Jag fick även hjälp med ljussättning som skapade vackra skuggor och speglingar på väggarna i rummet. Jag känner mig väldigt nöjd med mig själv såhär i efterhand. Det känns som att jag har nått till en plats jag vill vara i slutet av en konstnärlig kandidat. Jag har hittat ett sätt som funkar bra för mig att arbeta på och som jag vill fortsätta med framöver. Jag tycker om att väva småskaligt men ser också att det finns potential för utveckling i det här arbetssättet. Det här är som jag sagt tidigare inte något färdigt utan det är ett projekt jag tar med mig in i min konstnärliga praktik.

En lärdom är att jag ofta "rymmer" när ett projekt känns för stort. Den lärdomen har jag haft med mig länge och jag vet inte riktigt när jag kommer våga kasta mig ut. Men jag funderar också på om jag måste? Slutligen handlar det väl om att hitta ett hållbart sätt att jobba på för mig själv, något som jag kan och orkar med i det långa loppet. Där jag är nu i mitt liv är jag ganska självkritisk och då blir skapandet en skön paus där jag kan ifrågasätta material och komposition istället för mig själv.

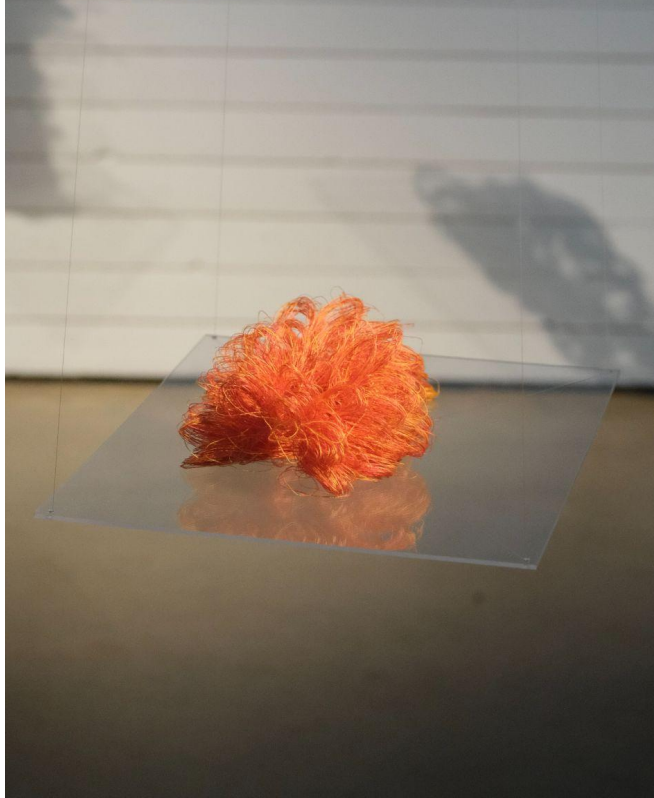
Det känns roligt att se var jag kan ta vidare det här projektet och verktygen. Det finns så mycket jag vill utveckla i det här och experimentera mer med skala och rörelse. Tanken att använda programmering i kombination med vävarna finns fortfarande kvar och förhoppningsvis kan detta bli verklighet någon gång.

Bild från presentationen i Steneby konsthall. Foto: Karl Ekdahl

Bildindex

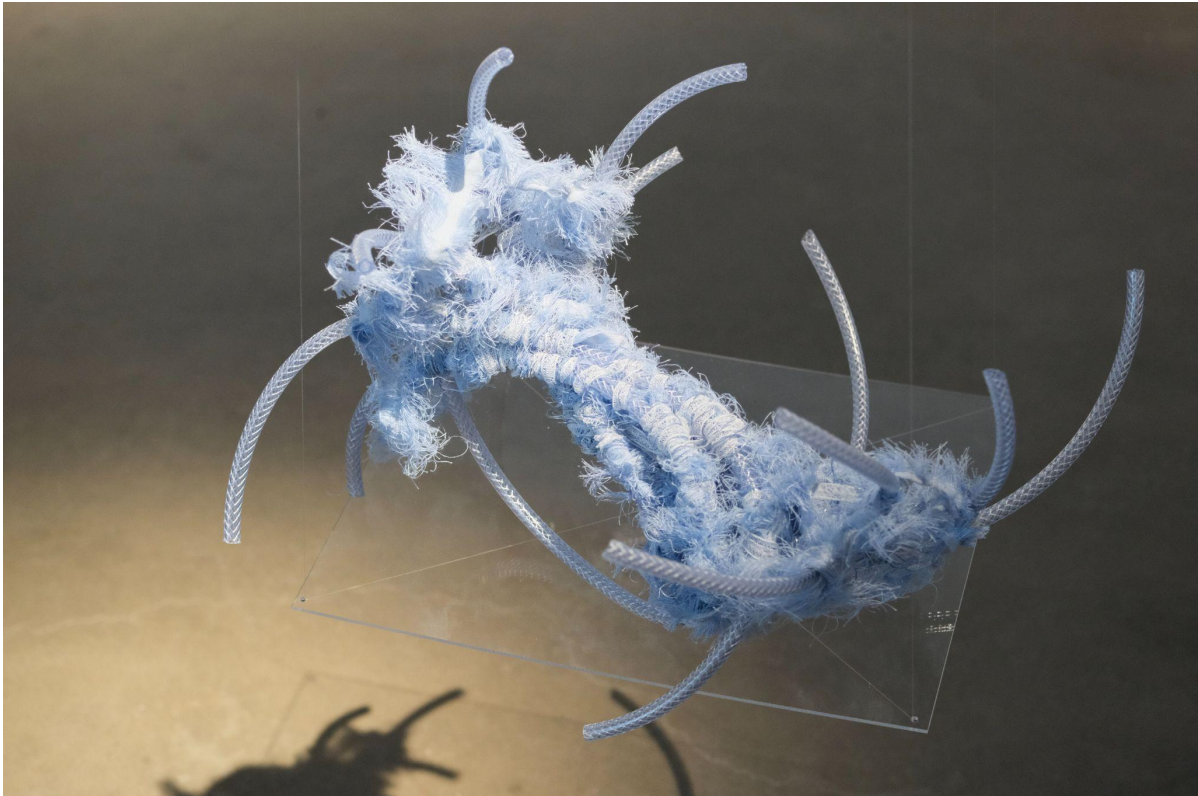

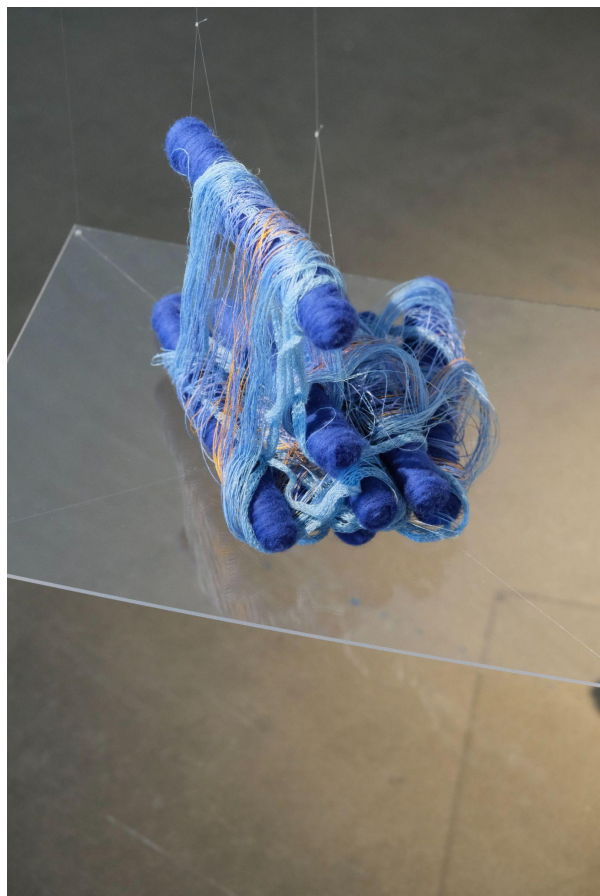
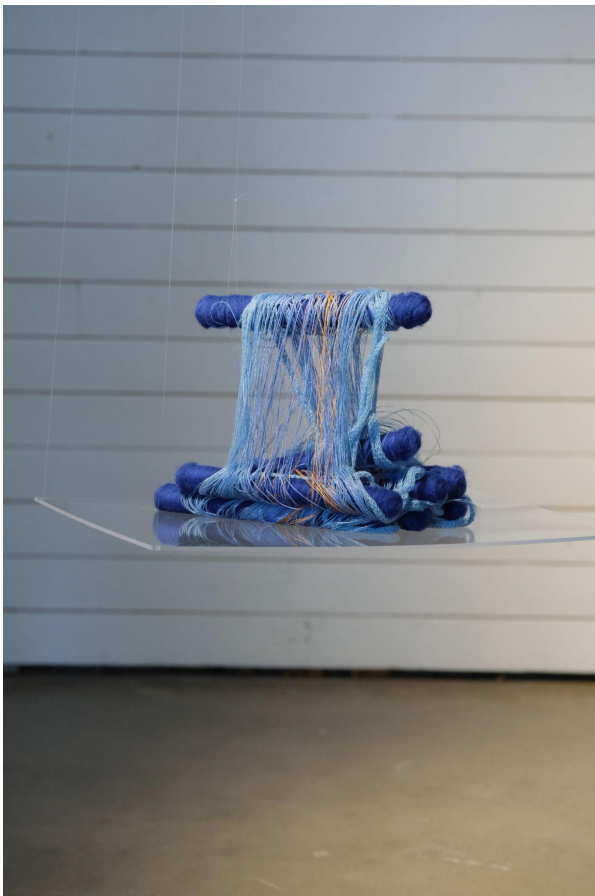
Väv i lintråd. Foto: Elise Westin och Karl Ekdahl

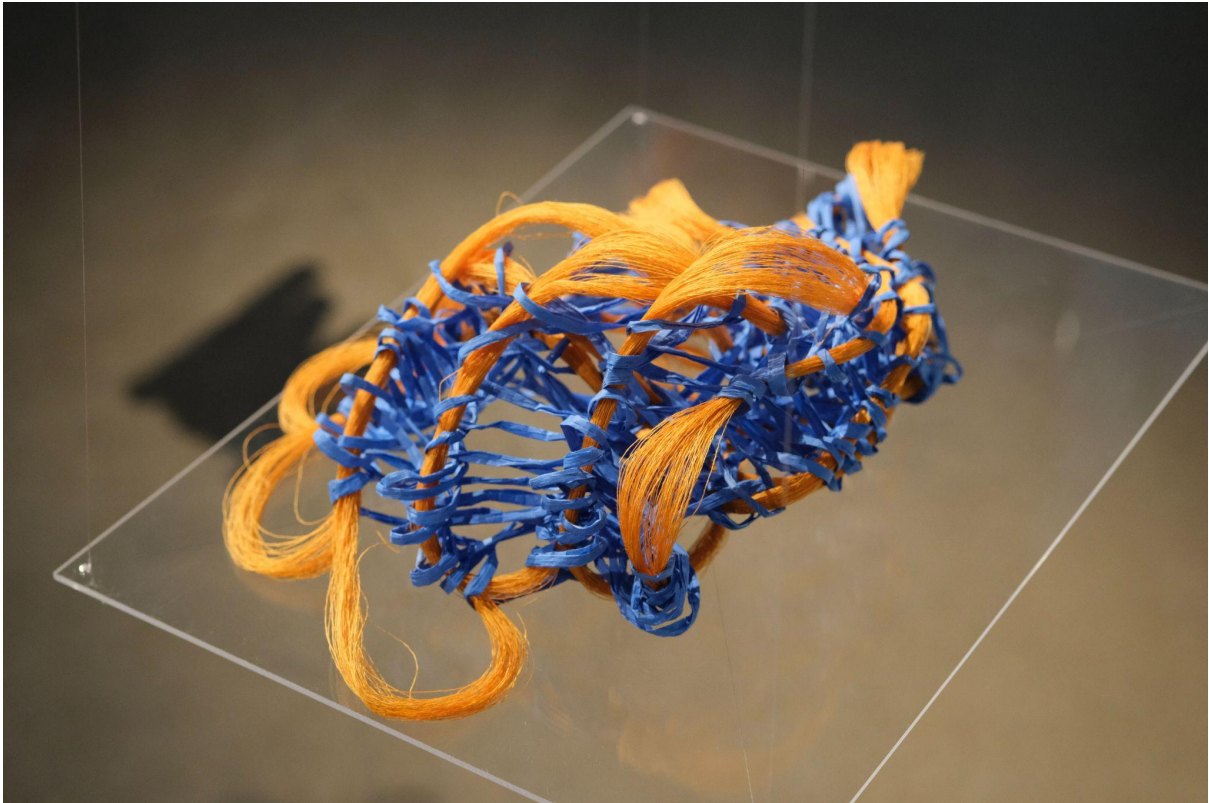
Väv i lintråd och ullgarn integrerad med mjuka, stickade verktyg fyllda med ull.

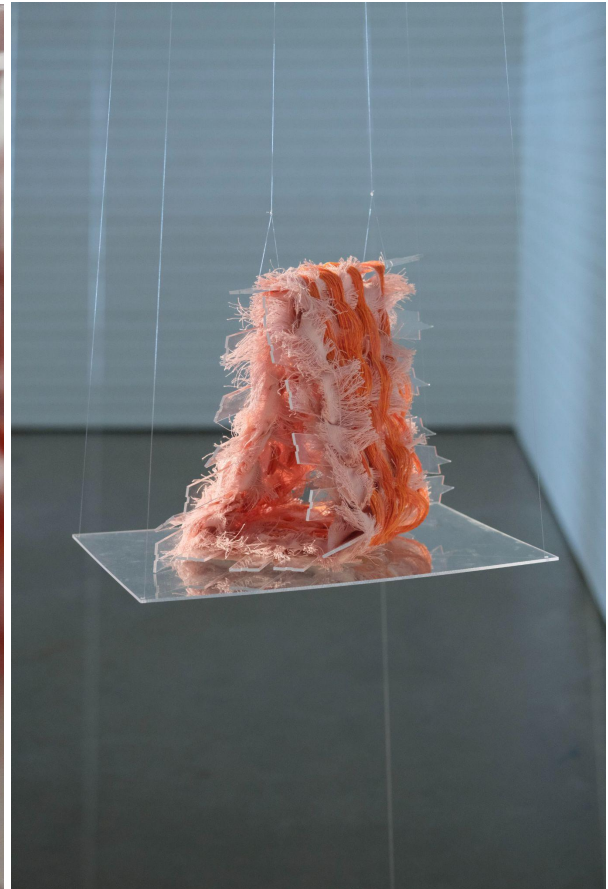
Väv integrerad med verktyg gjort av vattenslang. Foto: Karl Ekdahl

Väv integrerad med verktyg i lera. Foto: Karl Ekdahl

Väv med pappersgarn och lintråd. Foto: Karl Ekdahl

Väv integrerad med verktyg i plexiglas. Foto: Karl Ekdahl

Bild av vävarna tillsammans. Foto: Karl Ekdahl

Källförteckning

Nationalencyklopedin, rörelse. Hämtad 2023-05-01 från:

<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/rörelse>

Nationalencyklopedin, symbios. Hämtad 2023-04-30 från

<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/symbios>

fiberartsweden, 2018. *Pushing Embroidery Emilia Elfvik*, Hämtad 2023-04-25 från

<https://www.fiberartsweden.nu/artist/emilia-elfvik#&gid=1&pid=3>

mirjamhemström, 2020. *Woven space*, Hämtad 2023-04-25 från

<https://www.mirjamhemstrom.se/work/woven-space-2020-poyamid-deadstock-yarn-handslagna-rep-ljusprojektion-film-med-monster-och-farg-120-cm-x-120-cm-x-180-cm-utstallning-textilmuseet-i-boras-jpg>

linneabågander, 2016-2017. *Body of movement (Lines)*, Hämtad 2023-04-25 från

<http://www.linneabagander.se/body-of-movement.html>

Bågander, L. (2021). *Body movement as material : Designing temporal expressions* (PhD dissertation,

Högskolan i Borås). Hämtad 2023-05-01 från <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:hb:diva-24427>

Walkerart, 2014, *History of Contact Improvisation in the Twin Cities*, Hämtad 2023-05-29 från

<https://walkerart.org/magazine/history-of-contact-improvisation>

Lunderquist, T. (Producent) (2023-02-12) *Utblick: Emma Bigé och människan som ett landlevande däggdjur. Om dansimprovisation som filosofi*. Hämtad från:

<https://sverigesradio.se/avsnitt/utblick-emma-bige-och-manniskan-som-ett-jordiskt-daggdjur-om-dans-improvisation-som-filosofi>

Schön, D. (1983) *The reflective practitioner* Basic Books, Inc

.....